23/12/2024

Патријарх Порфирије о актуелним догађајима: Црква поуздано и неодступно стоји уз свој народ

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио 22. децембра 2024. године свету Литургију у Саборној цркви Светог архангела Михаила у Београду.

После читања недељног јеванђељског одељка о безумном богаташу патријарх Порфирије је поручио:

— Мада идемо у сусрет празнику рођења Христовог, празнику мира, али на нашу велику жалост, већ дуже време смо као народ захваћени разним немирима, нарочито у последње дане када смо суочени са немиром који је последица велике трагедије у Новом Саду. Као верни народ, разумљиво је, најпре се молимо за све жртве као и за њихове ближње. Молимо се појединачно и саборно, као што се молимо за читав свет, за мир у целом свету, а као људи подразумева се да очекујемо да сви виновници несреће одговарају адекватно пред законом. Истовремено, наша Црква, сви ми са

дубоком забринутошћу пратимо све што се дешава у нашем народу, у нашем друштву, пратимо растућу атмосферу конфронтације и антагонизма уз свакодневне инциденте који, бојимо се, а не дај Боже, могу се толико проширити да може да буде заиста и великог броја жртава.

Растуће поделе објективно угрожавају достојанство и слободу људске личности као и јединство нашег народа. То су средишње вредности хришћанског схватања темеља саборности. Жао нам је што многи то не разумеју, а неки можда и не желе да разумеју природу Цркве, њену мисију, њено послање које нам се и у ове предбожићне празнике открива искључиво и само као миротворство. Реч Цркве је увек реч правог, реч истинског мира. Ако није тако онда то није реч Цркве, ма ко год је изговарао и називао себе Црквом. Наш народ вековима пролазећи кроз разне тешкоће, у свом опстајању и историјском узрастању добро зна да Црква увек поуздано и неодступно стоји уз васколики свој народ, уз цео народ. Црква је саборна, што значи да води бригу о целини народа, о свима, зато се никада Црква не поистовећује, не може се поистоветити само са једним делом. Она не прави разлике, нема селекције и ако није тако, онда то није Црква. Црква је прибежиште и уточиште за све – она никога не искључује, разуме потребе свих. Као што разуме радост и успех и бол, Црква све теши, све лечи, лечи ране душа, за све је отворена. Црква зближава и премошћује разлике, отупљује оштрице, сведочи да смо сви једни другима потребни, да смо позвани да чувамо једни друге, да бринемо једни о другима. Једном речју, Црква је Црква када испуњава Христову реч: Да сви једно буду (Јн 17,21).

Најбољи могући пример, парадигма, како кажу и напросто архетип у нашем народу јесте слика, искуство Светог Саве, искуство које је и наше искуство, када мири своју завађену браћу. Свети Сава у тој прилици није арбитар, дакле ни Црква није позвана да буде арбитар, она треба да буде миритељ. Свети Сава, приступајући двојици своје браће, није био судија, него помиритељ. Он се молио за браћу и учинио све што је до њега да се браћа помире али се браћа нису магијски помирила, деловање Светог Саве није било магијско – он није учинио неки хокус-покус и у истом тренутку завађена браћа се измире, не, него је било неопходно, било је потребно да и сваки брат иступи из себе, да крене у сусрет оном другом у мери у којој он то може, у мери у којој његова позиција захтева. На крају, то је мера која је потребна јер све остало чини Бог, али је потребна вера, вера Светог Саве, потребна је вера Цркве да би онда вера Светог Саве и молитва Светог Саве могла да има плода.

Стога, у узбурканој и немирној атмосфери у којој се налази наш народ, можемо рећи и држава, Црква се моли за све учеснике у друштвеним збивањима, да исполе праву, истинску, хришћанску, миротворачку, православну одговорност, да исполе искрено уважавање свих мишљења, посебно оног другачијег, никад не губећи из вида опште добро, заједничко добро изнад којег не би смело бити ниједно уже, политичко, друштвено или себично, групно, интересно. Молимо се, имајући у виду поруку данашњег Јеванђеља у ове дане божићног поста, за то да се у умове и срца људи поврати разборитост, смиреност и љубав, а да се супротности и разлике које у сваком друштву постоје, дешавају кроз отворен, искрен, братољубиви и одговоран, демократски и грађански дијалог и разговор. Нека би Бог дао да се увек сећамо не само свог рођења и да се бринемо о свом животу и благословеног сећања на смрт, како бисмо могли на прави начин да слушајући разумемо поруку и реч Јеванђеља, да би онда Господ Исус Христос био наш Бог кога славимо овде и сада и у векове векова. Амин.

Беседу Светејшег Патријарха у целости можете прочитати ОВДЕ.

Његовој Светости Патријарху Порфирију су саслуживали: преосвећена господа викарни епископи хвостански Алексеј и новобрдски Иларион; архимандрит Данило (Љуботина); протојерej Богољуб Остојић, старешина Саборне цркве Светог архангела Михаила; протојереји-ставрофори Бранко Топаловић и Петар Лукић; протојерej Славиша Поповић; јереји Арсен Миловановић и Радован Радовановић (из Епархије британско-ирске); протођакони Радомир Врућинић и Дамјан Божић; као и ђакони Николај Вуковић и Василије Перић.

spc.rs